

SÂMBĂTA MORȚILOR

S-a ales această zi deoarece fiecare sâmbătă este, de fapt, o imitare a Sâmbetei Mari, a șederii lui Hristos în mormânt și pentru că, din punct de vedere teologic, aceasta este ziua în care Mântuitorul a coborât cu sufletul la iad pentru a-i înălța pe cei adormiți. Dar, în mod deosebit, două dintre aceste zile de sâmbătă din anul bisericesc sunt dedicate, în toate Bisericile Ortodoxe, pomenirii generale a morților, prin rugăciunile și cântările înscrise în cărțile de rânduială respective:

- 1) Triod: Sâmbăta dinaintea Duminicii Lăsatului sec de carne (a înfricoșătoarei Judecăți) și
- 2) Penticostar: Sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorârii Duhului Sfânt (sâmbăta Rusaliilor).

Aceste două sâmbete poartă denumirea generică de „moși” (prima – Moșii de iarnă, iar cea de-a

doua – Moșii de vară), deoarece în aceste zile îi pomenim pe părinții, moșii și strămoșii noștri adormiți întru Domnul.

Ne aducem aminte și îi pomenim pe (stră)moșii noștri în sâmbăta dinaintea lăsatului sec de carne, deoarece ziua imediat următoare este Duminica Înfricoșătoarei Judecăți. Pomenirea adormiților în rugăciunile noastre devine, în acest fel, un tablou al adunării tuturor oamenilor, morți și vii, la Judecata de Apoi.

În ceea ce privește pomenirea morților în Postul Mare, și pentru că am amintit de Triod, potrivit rânduielilor tipiconale consemnate aici, doar în sâmbetele a doua, a treia și a patra se va săvârși pomenirea morților, celelalte sâmbete din Post (prima, a cincea, a șasea și a șaptea) fiind dedicate altor evenimente sau persoane sfinte din viața Bisericii.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 12 martie	18:00	Sfântul Maslu
Duminică 17 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 13, 11-14; 14, 1-41; Ev. Matei 6, 14-21; gl. 8, vs. 8 → Duminica izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsatului sec de brânză)
	18:00	Vecernia Iertării

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

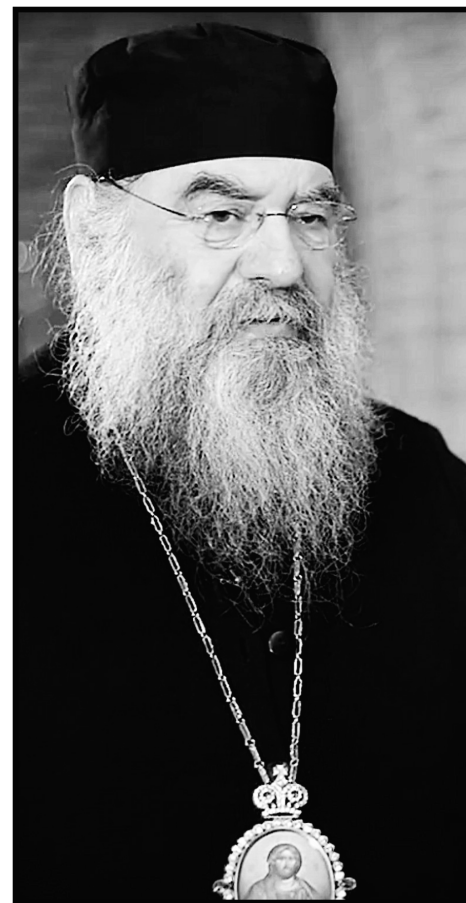

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Trebuie să ne ostenim să fim buni, căci ne ducem în veșnicie
cu trăsăturile noastre de caracter.” – Starețul Tadei de la Vitovnița

Nr. 530 / 10 martie 2024

PĂRINTELE
ATHANASIE DE LIMASSOL

RUGĂCIUNEA LUI IISUS

Firește că nu vorbim de o repetiție mecanică de tip yoga. Trebuie neapărat să fie însoțită de smerenie, mai degrabă de chemarea smerită a milei Domnului. Spune smerit rugăciunea și fii atent la sensul ei. Îmi aduc aminte că atunci când am mers în Sfântul Munte, singurul sfat pe care mi l-a dat Gheronda, acesta a fost: „Spune rugăciunea lui Iisus cu smerenie, și ia aminte la înțelesul ei.” Adică, să repetăm cu smerenie numele Domnului nostru Iisus Hristos, și să fim atenți la ceea ce vrea să spună prin „miluiește-mă”.

Însă, pentru că oameni suntem, știm că mintea noastră nu stă la rugăciune. Cel puțin în primii ani, când suntem neputincioși, mintea nu se poate concentra pe rugăciune, aleargă în stânga și-n dreapta, zboară, nu se adună. Această rugăciune spusă în mod repetat are însușirea ca încet-încet să adune

mintea și s-o facă să se concentreze pe sensurile ei. Astfel, orice creștin care vrea să se nevoiască cu această rugăciune, nu trebuie să se deznădăduiască când vede că o perioadă de timp mintea lui nu se adună. Și să nu primească gândul care-i spune mereu: „De ce spui permanent Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă? De vreme ce mintea ta nu e atentă și aleargă-n stânga și-n dreapta.” Să nu se teamă! Să spună rugăciunea! La sfârșit ea va birui împrăștierea. Dumnezeu nu poate fi biruit de împrăștiere, ci El va birui pe diavol!

E o nevoință (rugăciunea), nu-i așa?

Firește! După cum spunea și fericitul Papa Haralambos, un dascăl al rugăciunii minții „la început să privești la cantitate și nu la calitate, spune rugăciunea cât de mult poți, și calitatea va veni de la sine încet-încet. Dacă spui că te vei ruga doar atunci când simți, atunci îți voi spune și eu că n-o vei simți prea des sau poate deloc. E o nevoință. E ca și cum ai avea o piatră pe care trebuie s-o spargi. Când se va sparge piatra vor ieși izvoarele la iveală, va ieși apa. Însă acea piatră trebuie să se spargă. O vei lovi în multe rânduri. E o piatră tare. O vei lovi cu un ciocan greu până când se va zdrobi și vor izbucni apele rugăciunii curate.

Sursa: chilieathonita.ro

CUVÂNT CATEHETIC

SĂ PĂȘIM CU SMERENIE SPRE POSTUL MARE

Duminica Înfricoșătoarei Judecăți deschide întrucâtva ușile postului, deoarece din această Duminică, numită și a Lăsatului de sec de carne, credincioșii vor avea o săptămână cu un post mai special, în care nu vor mai consuma carne, dar vor avea voie să consume pește, ouă și lapte cu toate derivatele sale. Prin această duminică „intrăm cu un pas în Postul Mare. Această intrare este fizică, prin renunțarea la carne, și duhovnicească, prin imne liturgice care amintesc de Postul Mare și ne învață despre valoarea lui și prin introducerea în rânduiala obișnuită a slujbelor a unor elemente specifice Postului Mare” (Pr. Viorel Sava).

Potrivit lui Iosif inmograful, începutul pocăinței este oprirea de la săvârșirea păcatelor și a relelor: „Începutul umilinței și al pocăinței este înstrăinarea de răutăți și oprirea de pofte. Pentru aceasta să ne sânguim a face tăierea lucrurilor viclene” (Triodul).

Oprirea de la răutăți, trebuie să fie, însă, susținută de dorința de întoarcere înapoi la Dumnezeu: „Viața mea toată în desfrânări cheltuind-o, m-am făcut rob amarilor și viclenilor cetățeni. Ci acum, poftind să mă întorc către Îndurările Tale, Hristoase, nu mă trece cu vederea” (Triodul).

Întoarcerea trebuie să fie însoțită în primul rând de lacrimi care curătesc sufletul, făcându-l apt de a vedea lumina dumnezeiască: „Postul să-l sfințim cu dragoste; să propovăduim oprirea poftelor, să strigăm cu lacrimi către Stăpânul: Dă-ne, Doamne, dar, ca să ne ajutorezi spre voile Tale” (Triodul).

Cei care postesc, sunt învățați de către inmografii sfinți să postească „nu cu vrajbă și sfadă, nu cu îngâmfare și vicleșug ascuns, ci ca și Hristos, cu smerenie” (Triodul), smerenia fiind astfel cheia adevăratei pocăințe.

Pentru creștinul nevoitor, în toată vremea postului poate interveni ispita lenevirii, fiind astfel atenționat că lenea nu aduce decât întuneric și tulburare în suflet, transformând astfel sufletul într-un receptacol opac, care nu poate primi lumina dumnezeieștii Învieri: „Vremea cea fericită a Postului, care strălucește razele pocăinței a răsărit; să ne apropiem cu grabă, scuturând întunericul cel prea adânc al lenevirii, toți veselindu-ne” (Triodul).

Credincioșii care se ostenesc cu postirea sunt atenționați de către troparele Triodului să fugă de toată fapta cea rea și, așa cum au renunțat la mâncăruri, să renunțe și la săvârșirea lucrurilor întunericului: „Precum ne-am lipsit de cărnuri și de multe mâncări, așa și de toată vrajba cea cu aproapele, de desfrânare și de minciună și de tot răul să fugim” (Triodul).

Imnografii ne atenționează să împletim postul cu milostenia, ca cea care are putere să ne facă vrednici de mila Stăpânului: „Cei ce miluiesc pe săraci, împrumută înțelepțește pe Mântuitorul. O, bucurie neasămănată! Că El dă din destul răsplătirile celor bune, întru toți vecii” (Triodul). Această insistență asupra milosteniei este în deplină concordanță cu tema Evangheliei din Duminica Înfricoșătoarei Judecăți. Ideea centrală a pericopei evanghelice din această duminică este iubirea de aproapele, iubire concretizată în fapte. Cercetarea celor aflați în suferință și în nevoi este nu numai o condiție pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu, ci și șansă de a-L întâlni și a-L descoperi pe Hristos, Care cercetează pe cei aflați în suferință și cu a căror stare El se identifică.

Această scurtă incursiune în inmografia acestei săptămâni de pregătire, ne revelează rațiunea ei de a fi: o săptămână în care suntem introduși într-o rânduială de viață care va fi apoi permanentizată în toată perioada Postului Mare. Fie că e vorba de mâncare sau de modul de comportare față de Dumnezeu și față de aproapele, Biserica ne învață că drumul Postului este drumul pocăinței și numai călătorind pe acest drum, credincioșii vor putea ajunge la sărbătoarea Învierii și numai prin nevoință vor putea să-și împrăzieze veșnic Învierea, făcându-se astfel fiii ai Învierii.

Sursa: doxologia.ro